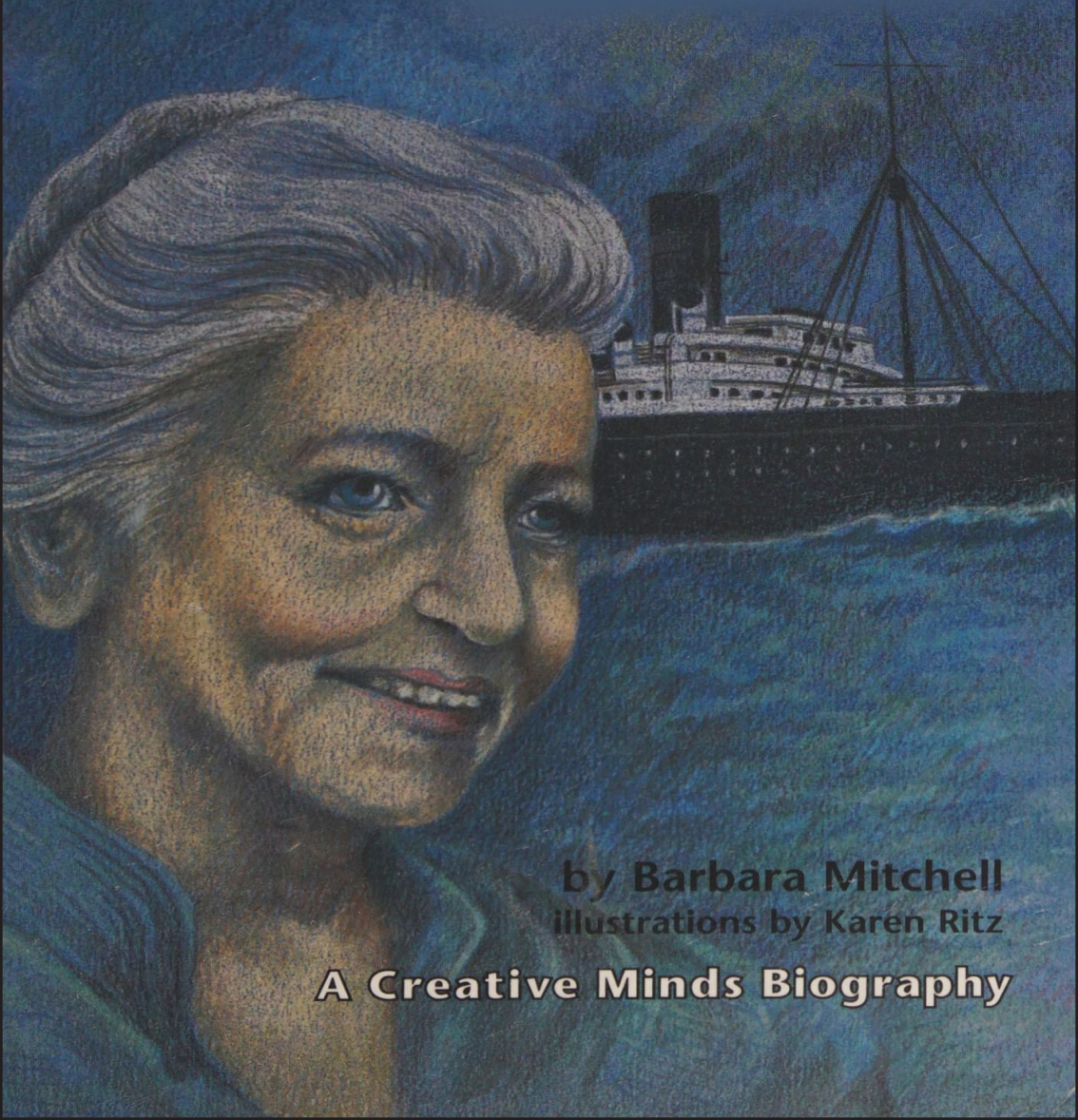

GIỮA HAI THẾ GIỚI

Pearl Buck

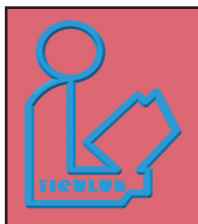

by Barbara Mitchell
illustrations by Karen Ritz

A Creative Minds Biography

GIỮA HAI THẾ GIỚI

PEARL BUCK

Minh Điền chuyển ngữ

Chương Một

Tên tiêu quỷ ngoại bang !

Danh xưng tàn nhẫn ấy đã đeo bám Pearl Sydenstricker suốt dọc con phố Chinkiang đông đúc. Nó văng vẳng bên tai cô khi cô rời cổng thành để đi đến thành cổ có tường bao quanh. Nó đồng hành cùng cô tại thung lũng rực rỡ những cây cải thảo Trung Hoa và trên chặng đường leo lên ngôi nhà của cô tọa lạc trên những ngọn đồi xanh biếc như ngọc.

Quả thật Pearl là một người ngoại quốc. Cha mẹ cô, những nhà truyền giáo người Mỹ, đã đưa Pearl đến Trung Quốc không lâu sau khi cô chào đời năm 1892. Nhưng Pearl không phải là quỷ dữ. Về điều đó thì cô rất chắc chắn. «Nếu bọn trẻ kia biết tôi, chúng sẽ không gọi tôi là quỷ đâu», cô nói với Vú Wang.

«Chỉ là do tóc vàng và mắt xanh của cháu trông quá xa lạ với chúng đó thôi», Vú Wang nói. Bà đưa cho Pearl một bát cải thảo và đậu phụ tươi trắng ngần.

Lúc này, cha mẹ Pearl hẳn đang ngồi vào bàn cho bữa trưa theo kiểu Mỹ, nhưng Pearl thích ăn cùng Vú Wang hơn nhiều. Pearl nghĩ ẩm thực Trung Hoa là món ăn tuyệt vời nhất trên đời, thậm chí còn ngon hơn cả những

chiếc bánh dừa trắng xóa mà mẹ cô nướng.

Họ ăn trong căn phòng nhỏ gọn gàng của Vú Wang. Pearl kéo một chiếc ghế đầu bằng tre lại gần người phụ nữ đã là vú nuôi của cô trong suốt phần lớn quãng đời tám năm của mình. «Kể cho cháu nghe về con rồng sông đi», cô nói.

Căn phòng tràn ngập âm điệu ngâm nga dịu dàng mỗi khi Vú Wang kể chuyện.

«Giờ thì kể về hồi bà còn rất trẻ đi ạ», Pearl đòi hỏi.

Vú Wang đã già. Khuôn mặt bà nâu sạm và nhăn nheo như quả óc chó. Bà chỉ còn sáu cái răng. Bà biết nhiều chuyện hơn bất kỳ ai trên đời, Pearl nghĩ.

Pearl rất mê những câu chuyện. Cô bé không bao giờ thấy đủ. Nếu Vú Wang bận, Pearl sẽ tìm đầu bếp để nghe kể chuyện. Nếu đầu bếp bận, Pearl sẽ chạy đến cái hũ gừng nơi cô cất tiền tiêu vặt. Tiền xu lèng xèng trong túi, cô sẽ chạy chân trần qua đám cỏ pampas cao ngất để tìm kiếm người kể chuyện dong duỗi.

Đôi khi cô tìm thấy người đàn ông kỳ diệu ấy ở quảng trường làng. Đôi khi tiếng chuông đồng leng keng của ông dẫn lối cô đến một cánh đồng nông dân. Kể xong những câu chuyện, người kể chuyện luôn được nhận

một bát trà. Khi trà cạn, ông sẽ chuyển cái bát cho người nghe. Pearl sẽ thả những đồng xu của mình vào cùng với những đồng khác. Người kể chuyện phải được trả công.

Số tiền tiêu vặt mà Pearl thường dùng để trả cho người kể chuyện đến từ những câu chuyện do chính Pearl viết. Pearl đã viết câu chuyện đầu tiên khi mới sáu tuổi. Trong một bức thư gửi biên tập viên của tờ *Christian Observer*, một tờ báo từ Louisville, Kentucky, cô đã kể về cái chết gần đây của em trai mình. Cô giải thích rằng Clyde, bốn tuổi, giờ đang ở thiên đường, cùng với một người anh em khác là Artie, và hai chị gái của cô, Maudie và Edith. Artie và hai cô em gái nhỏ đều đã mất trước khi cô chào đời. Giờ đây, cô đã viết, chỉ còn lại anh trai Edgar của cô, đang học đại học ở Mỹ, và chính bản thân Pearl.

Nhìn thấy những lời của mình được in lên giấy thật là ly kỳ. Pearl đã viết một câu chuyện khác và gửi nó đến một cuộc thi dành cho trẻ em do tờ *Shanghai Mercury* tổ chức. Câu chuyện đó được nối tiếp bởi một câu chuyện khác, và rồi một câu chuyện khác nữa. Biên tập viên của tờ báo tiếng Anh in tại Thượng Hải đã trả tiền cho những câu chuyện đoạt giải và khiến cho hũ tiền xu của Pearl luôn đầy.

Vào những ngày mưa, Pearl đến thư viện của cha cô. Trên cao, ở một kệ trên cùng, có một bộ sách màu xanh lam tuyệt đẹp. Chúng được viết bởi một người Anh tên là Charles Dickens. Người cha làm giáo sĩ của Pearl không tán thành việc có những cuốn tiểu thuyết này trong nhà. Absalom Syden-stricker nói rằng tiểu thuyết hư cấu là phạm tục và lãng phí thời gian. Những cuốn sách thuộc về mẹ của Pearl, bà Carie. Đọc tiểu thuyết là một trong những niềm vui thầm kín của bà Carie. Những nhân vật hài hước của Dickens khiến bà mỉm cười.

Giống như mẹ mình, Pearl yêu thích những con người trong sách của Dickens. Những nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết của Dickens sống động như thật đối với Pearl. Cô quyết định rằng một ngày nào đó mình sẽ trở thành một tiểu thuyết gia.

Con người là thứ Pearl yêu quý nhất bên cạnh những câu chuyện. Thường xuyên hết mức có thể, cô chạy xuống cái ao nơi những người vợ nông dân Trung Quốc giặt giũ. Cô và những đứa trẻ nông trại sẽ chơi đùa cùng nhau. Thường thì cô cũng ngồi nói chuyện với những người mẹ của chúng.

«Hôm nay các bà mẹ không được thân thiện với con lắm», Pearl kể lại trong bữa tối một đêm mùa xuân năm 1900.

Carie nhìn chồng. Đã có rắc rối ở Trung Quốc. Anh, nhiều nước châu Âu, và Nga đang đòi mỗi nước một phần Trung Quốc làm của riêng mình. Những kẻ thực dân ngoại quốc đang giành quyền kiểm soát các con sông và xây dựng đường sắt để chở sản phẩm của Trung Quốc ra nước ngoài. Người ta nói rằng Hoàng thái hậu Từ Hi đã quay lưng lại với người nước ngoài. Bà ta muốn Trung Quốc thoát khỏi họ và những tư tưởng phương Tây của họ.

«Các bạn của con đang sợ hãi», mẹ Pearl nói. «Những thay đổi lớn đang diễn ra trong cuộc sống của họ.»

«Người Trung Quốc và hoàng thái hậu của họ đang lo ngại», Absalom giải thích. «Đất đai của họ đang bị chia cắt giữa các nước ngoại bang, và họ không có quân đội để bảo vệ nó.»

Chỉ vài ngày sau, Pearl đi học về với tin tức đáng lo ngại hơn. «Hôm nay không ai chịu ngồi với con», cô nói. «Tại sao vậy ?»

«Đó là bởi vì con là người da trắng», mẹ cô nói.

«Nhưng con đã không làm gì cả !» Pearl kêu lên.

Mẹ cô gật đầu. «Mẹ biết, Pearl ạ.»

«Có phải vì con là người Mỹ không ?» Pearl hỏi.

Mẹ cô lắc đầu. «Là bởi vì trong nỗi sợ hãi, các bạn cùng trường của con đang gộp chung tất cả những người da trắng lại với nhau», bà nói.

«Chúng ta phải thông cảm với người Trung Quốc», cha của Pearl nói. Nước Mỹ không có kế hoạch xây dựng thuộc địa ở Trung Quốc, nhưng ông buồn vì đất nước mình không làm gì để giúp người Trung Quốc giữ cho đất nước của họ không bị chia cắt.

«Một số binh lính Trung Quốc được gọi là Nghĩa Hòa Đoàn đã tập hợp lại, cố gắng giúp đỡ nữ hoàng», ông tiếp tục. «Họ đang đốt những ngôi nhà nơi người da trắng và những người có tư tưởng phương Tây sinh sống. Lãnh sự Hoa Kỳ đã gửi thông báo. Chúng ta phải sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào.»

Pearl không thể tin được. Cô cảm thấy như một người lạ trên chính đất nước mà cô coi là nhà.

«Làm sao chúng ta biết khi nào nên đi ?» cô hỏi.

«Khi Lãnh sự quán treo cờ đỏ lên, đó sẽ là lúc», Carie nói khẽ. Bà lo sợ cho Pearl và cho đứa em gái mới sinh của Pearl, Grace. Bà không nói với Pearl rằng những đứa con của một nhà truyền giáo ở thị trấn lân cận đã bị Nghĩa Hòa Đoàn giết chết.

Carie lên kế hoạch cho một lối thoát hiểm bí mật. Họ sẽ đi qua những lũy tre dày đặc ở sân sau, xuyên qua những đám lau sậy mọc bên những ao hồ trong thung lũng, và thẳng đến bến tàu ở Trấn Giang. Một con tàu Mỹ sẽ chờ sẵn để đưa họ xuôi về phía nam tới Thượng Hải. Cảng ở Thượng Hải là lối thoát ra thế giới phương Tây. Nếu cần, họ có thể dong buồm đến Mỹ.

Lá cờ đỏ được kéo lên vào một ngày tháng Tám âm ướt lúc giữa trưa. Pearl buồn bã ra sân sau và nói lời tạm biệt với những con chim trĩ và con thỏ của mình. «Cha sẽ nhớ cho Neb ăn chứ?» cô nói với cha mình. Nebuchadnezzar là một con chó già màu xám do Pearl nhận nuôi.

«Ừ, Pearl», cha cô nói. Absalom Syden-stricker sẽ không đi cùng gia đình. Ông cảm thấy đó là nhiệm vụ của mình khi phải ở lại bên cạnh những tín đồ Cơ đốc người Trung Quốc.

Chính Vú Wang đã dẫn đường xuyên qua những lũy tre. Tiếp theo là Pearl, mang theo một vài cuốn sách yêu thích nhất của mình. Mẹ cô đi theo với Grace. Rồi đến cha cô với một gói nhỏ thức ăn và quần áo cho tất cả. Đoàn người lặng lẽ lần theo những con phố phía sau của Trần Giang.

Một con tàu đang chờ đợi trên dòng sông Dương Tử màu nâu caramel, đúng như Lãnh sự đã nói. Vú Wang lên tàu, tiếp theo là Pearl và rồi đến Carrie, bé Grace. Pearl đứng trên boong tàu, vẫy tay chào tạm biệt cha cho đến khi cô không còn nhìn thấy ông nữa. Cô nhìn theo cho đến khi những người khuân vác chạy quanh các bến tàu với những kiện hàng nặng trĩu đầy gạo và trà chỉ còn là những chấm nhỏ ở phía xa.

Chương Hai

Một năm trôi qua trước khi cuộc Nổi dậy Nghĩa Hòa Đoàn lắng xuống và Absalom Sydenstricker có thể đón gia đình từ Thượng Hải trở về. Pearl có nhiều điều để kể với ông. Căn hộ nhỏ của họ đã rất nóng bức và ngột ngạt. Grace đã khóc rất nhiều. Wú Wang đã dẫn họ đi dạo đến một công viên nhỏ bên bờ nước. «Và chúng ta đã nhìn thấy một chiếc tàu hơi nước từ Mỹ !» cô kết thúc.

Cha cô cũng có tin riêng để chia sẻ. Hội đồng truyền giáo đã cho ông nghỉ phép. Tất cả họ sẽ đến Mỹ trong một năm.

«Hãy nghĩ mà xem, Pearl», mẹ cô nói. «Chúng ta sắp về nhà rồi.» Với Carie, nhà là ngôi nhà trắng lớn dưới chân núi Allegheny ở Hillsboro, Tây Virginia.

Pearl chất đầy những thắc mắc về vùng đất nơi cô sinh ra. Ở đó có trẻ con để cô chơi cùng không ? Cô sẽ ở đâu ? Cô có đi học không ? Sẽ có nhiều thời gian cho những câu hỏi. Hành trình bằng tàu hơi nước sẽ vượt qua hơn sáu ngàn dặm và mất một tháng.

Khi cuối cùng con tàu của họ cập cảng San Francisco, Pearl và Grace trở mắt nhìn những tòa nhà cao tầng. Họ nhìn với vẻ kinh ngạc trước phép màu của nước máy chảy trong khách sạn và những ngọn đèn gas đã biến thành phố thành một xứ sở thần tiên vào ban đêm. San Francisco mới chỉ là khởi đầu hành trình của họ. Vẫn còn chuyến đi tàu hỏa sẽ đưa họ băng qua nước Mỹ đến Tây Virginia.

Pearl đã trải qua những ngày hạnh phúc khi đã ngoại, hái nho và vắt sữa bò tại nhà ông nội ở Hillsboro. Cô học lớp ba tại một trường học Mỹ. Tuy nhiên, thứ gây ấn tượng với cô nhất không phải là những ngọn núi xinh đẹp của Tây Virginia hay ngôi trường. Điều Pearl thích nhất là con người. Pearl được làm quen với anh trai Edgar của mình, và cô phát hiện ra rằng mình có những cô, dì, chú, bác và anh em họ để gọi là gia đình. Có những đứa trẻ trông giống cô !

Khi mùa đông đến, Pearl đã trải qua nhiều đêm lạnh giá trước lò sưởi lớn của ông nội.

Cuộn tròn bên cạnh ông, cô kể cho ông nội nghe về Wang Amah và người đầu bếp của họ cùng những gia đình nông dân ven ao. «Giá như ông có thể biết về họ, ông cũng sẽ yêu quý họ thôi», cô nói.

Vào cuối năm học, gia đình Sydenstricker trở về Trung Quốc. Pearl mới chỉ 10 tuổi, nhưng cô đã khám phá ra một điều sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc đời mình. Cô thuộc về hai thế giới. Nước Mỹ đã cho cô căn tính, nhưng Trung Quốc đã nuôi dưỡng cô. Pearl cảm thấy như thể cô có một chân ở mỗi thế giới, và cô không biết làm cách nào để kết nối hai thế giới của mình lại với nhau.

Giờ đây, Pearl dành các buổi sáng để học với mẹ. Đã đến lúc cô học lịch sử và văn học Mỹ mà cô không thể có được trong một trường học Trung Quốc. Pearl học rất nhanh và có nhiều thời gian rảnh một khi bài học kết thúc. Cô dành những giờ rảnh rỗi lang thang khắp các con phố của Trấn Giang. Một sự thay đổi đã diễn ra ở Trấn Giang trong năm cô đi vắng. Cô thấy một nỗi sợ hãi thậm chí còn lớn hơn trong ánh mắt của người Trung Quốc. Để giành quyền kiểm soát cuộc Khởi nghĩa Nghĩa Hòa Đoàn, các cường quốc nước ngoài đã đưa lính Anh, Nga, Đức, Pháp, Áo, Ý, Nhật và Mỹ vào Trung Quốc. Người Trung Quốc đã phải chịu đựng rất nhiều.

Mỗi buổi chiều lúc 2 giờ, Pearl có một buổi học với ông Kung. Thầy giáo Kung mở chiếc khăn lụa đen vuông vắn gói giữ kho báu sách của mình và dạy Pearl

đọc, viết tiếng Trung Quốc. Pearl kể cho thầy nghe tất cả về nước Mỹ. «Chúng cháu có sữa - từ một con bò cái!» cô nói. Ở Trung Quốc, chút sữa hiếm hoi có được là từ con trâu nước.

«Và cháu có một ông nội !» Pearl nói, «Già và rất tốt bụng - giống như thầy vậy.»

Thầy giáo Kung lịch sự lắng nghe. Tận sâu thẳm, ông thắc mắc liệu một người da trắng có thể tốt bụng được không. Trong cuộc khởi nghĩa, ngôi nhà cổ đẹp đẽ của ông đã bị binh lính Đức phá hủy.

Một ý nghĩ đáng báo động chợt lóe lên trong Pearl. «Có phải lính Mỹ cũng làm hại người ở Trung Quốc không ?» cô hỏi.

Thầy giáo cô từ từ gật đầu. Đúng là như vậy.

Pearl vô cùng đau khổ. Những người cùng loại với cô đã làm những điều khủng khiếp ở Trung Quốc. «Nhưng đó không phải là ông nội của cháu», cô nói. «Ôi thầy Kung, giá như thầy có thể biết ông ấy, hai người có thể nói chuyện, và thầy sẽ hiểu ông ấy.»

Nghe đến đó, Pearl cúi đầu xuống chiếc bàn ăn hình bầu dục và bắt đầu nức nở. Cô biết rất ít có cơ hội để người thầy cô yêu quý và người ông nội cô yêu quý có thể gặp nhau.

Chương Ba

Năm Pearl 15 tuổi, một nạn đói lớn xảy ra ở Trung Quốc. Suốt nhiều tháng trời không có mưa. Những người nông dân không thể trồng đủ lương thực để nuôi sống gia đình họ, chứ đừng nói đến để bán. Các gia đình đói ăn đồ xô vào các thành phố, hy vọng tìm được thứ gì đó để ăn.

Năm đó không có bánh coconut tuyệt cho bữa tối Giáng sinh. Gia đình Sydenstricker lấy số tiền lẻ ra họ sẽ chi cho một bữa tiệc Giáng sinh để mua gạo cho những người đói ăn.

Carie nấu những nồi cơm thật to. Pearl và cô em gái bảy tuổi Grace dành cả ngày để đưa liên tục từng bát cơm xuyên qua cổng thành cho những gia đình đang cắm trại dọc theo tường thành Trấn Giang. Nạn đói kéo dài cho đến mùa xuân.

Trải nghiệm này đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Pearl. Em không thể quên những bàn tay nhỏ bé gầy guộc đã vươn ra về phía mình để tìm sự sống. Em ngồi hàng giờ liền để suy ngẫm về số phận đau buồn của những người nông dân Trung Quốc.

«Con không còn chơi đàn dương cầm nữa», Carie nhận xét. Pearl nhún vai. Âm nhạc không còn mang lại niềm vui cho em nữa. Carie và Absalom rất lo lắng. Họ cảm thấy cô con gái 16 tuổi của mình cần có những người bạn Mỹ cùng trang lứa. Họ quyết định gửi em đến trường Jewell ở Thượng Hải, nơi em sẽ gặp gỡ những cô gái Mỹ khác, con gái của các nhà truyền giáo và doanh nhân.

Một thợ may người Trung Quốc được mời đến. Carie lấy ra những cuốn tạp chí Mỹ của mình, và người thợ may trung thành tạo lại các thiết kế, viền những tấm lụa và vải lanh mịn màng của Trung Quốc bằng đường thêu tinh xảo của mình. Pearl đến trường của cô Jewell một cách rất thời thượng.

Trường Jewell yêu cầu học sinh của mình dạy may vá cho những cô hầu gái người Trung Quốc sống trong thành phố. Khi những cô gái Trung Quốc trẻ tuổi phát hiện ra Pearl hiểu ngôn ngữ của họ, họ đã trút hết những câu chuyện cuộc đời mình cho em nghe. Pearl bị cuốn vào những câu chuyện mà mình được nghe đến mức hầu như không dành chút thời gian nào cho các bạn cùng lớp. «Em không cần phải tham gia vào đâu», cô Jewell nói.

Nhưng Pearl muốn được tham gia. Và hơn nữa, em nói, em không tin vào việc ép người Trung Quốc phải theo những cách thức và tôn giáo phương Tây.

Đến năm 1910, Pearl đã sẵn sàng cho đại học. Anh trai Edgar của em giờ đã kết hôn và sống ở Lynchburg, Virginia. Mọi người quyết định rằng Pearl sẽ theo học trường Cao đẳng Phụ nữ Randolph-Macon ở đó. Carie lấy những chiếc rương xuống và bắt đầu đóng gói. Cả gia đình sẽ cùng Pearl thực hiện chuyến đi đến Virginia này.

Đêm trước khi họ lên tàu, Pearl nằm trên giường lắng nghe tiếng chuông trầm đục ngân vang từ ngôi chùa Phật giáo dưới chân đồi. Cô yêu âm thanh đó biết bao! Liệu cô có bao giờ trở lại Trung Quốc ? Cô nằm thao thức, tự hỏi.

Vào ngày đầu tiên ở đại học, Pearl đứng im lặng và cô đơn. Những cô gái Mỹ liên thoảng trò chuyện lấp đầy nhà ăn dường như đều quen biết nhau. Pearl nhìn xuống chiếc váy vải lanh của mình được người thợ may Trung Quốc may rất tỉ mỉ. Chiều dài không đúng. Những chiếc tay áo dài và mảnh mai kia cũng không đúng.

Tất cả các cô gái Mỹ đều mặc áo có tay phồng. Em nhìn mái tóc của những cô gái khác. Tất cả họ đều gắn những lọn xoắn giả lên đầu. Bím tóc của Pearl được buộc ra phía sau gáy trông thật lác lõng. Những cuốn tạp chí thời trang của Carie đã lỗi thời. Dường như phải mất hàng giờ trước khi một cô gái nhà quê, trông cũng giản dị gần như chính Pearl, mời Pearl ngồi cùng.

Pearl nhận ra rằng việc bị bỏ rơi sẽ không phải là vấn đề của cô. Cô sớm trở thành chủ đề bàn tán. Trong ký túc xá, lớp học và nhà ăn, các cô gái tụm thành từng nhóm nhỏ và, nhìn về phía cô, thì thầm to nhỏ. «Cô ấy thật kỳ lạ... những chiếc váy kiểu Trung Quốc kia... đôi giày.» Pearl không thể không nghe lỏm được.

Tại sao họ không bao giờ hỏi mình về Trung Quốc nhỉ ? Cô tự hỏi. Tất cả những gì các cô gái từng nói đến chỉ là con trai, bóng đá và các hội nữ sinh của họ.

Pearl biết được rằng muốn vào được các hội nữ sinh cực kỳ quan trọng đó phải có lời mời. Và cô đã không được mời. Pearl Sydenstricker không thuộc về nơi đó, và cô vô cùng khao khát được như vậy. Với số tiền kiếm được từ việc dạy kèm, cô mua cho mình những chiếc váy từ cửa hàng thời thượng nhất trong thị trấn. Cô thay thế những đôi giày thủ công do người thợ đóng giày Trung Quốc của mình làm bằng những đôi giày mua ở

cửa hàng. Cô búi tóc lên. Pearl đã được mời tham gia một hội nữ sinh. Bên ngoài, cô được chấp nhận như một người Mỹ. Nhưng trong thâm tâm, Pearl biết có điều gì đó rất sai lầm. Một phần trong cô sẽ mãi mãi là người Trung Quốc. Cô không thể đơn giản vứt bỏ thế giới đã tạo nên con người cô.

Những năm tháng ở Randolph-Macon cho thấy Pearl là một sinh viên xuất sắc. Khi một cuộc thi viết được thông báo cho sinh viên năm cuối, Pearl đã vui vẻ tham gia. Cô vẫn muốn trở thành một nhà văn. Cuộc thi trao giải cho truyện hay nhất và bài thơ hay nhất. Pearl đã giành được cả hai.

Sau khi tốt nghiệp, Pearl được mời ở lại và dạy tâm lý học tại trường. Cô bị giằng xé giữa mong muốn được khám phá thêm nước Mỹ và nỗi nhớ nhà ở Trung Quốc. Sẽ có nhiều cơ hội giảng dạy hơn cho cô ở Mỹ. Cô sẽ ở lại.

Pearl mới chỉ dạy được một học kỳ thì tin tức xáo động từ Trung Quốc gửi tới. Vú nuôi Wang Amah đã qua đời. Carrie (mẹ cô) bị bệnh do nhiệt đới. Cha cô viết thư rằng Pearl rất cần có mặt ở nhà. Đó là năm 1914, và Thế chiến Thứ nhất bùng nổ khiến đây trở thành thời điểm tồi tệ để đi lại, nhưng Pearl vẫn khăng khăng đòi về. Vào tháng Mười một, cô lên tàu trở về Trung Quốc.

Chương Bốn

Gì đây Pearl đã biết mình sẽ kết hợp hai thế giới của mình như thế nào. Cô sẽ thực hiện điều đó thông qua các tác phẩm viết của mình. Cô sẽ trở thành một tiểu thuyết gia, đúng như cô vẫn luôn nghĩ, kể câu chuyện về Trung Quốc mà cô biết cho thế giới phương Tây.

«Ý con là con sẽ dùng tất cả chỗ học thức đó để kể những câu chuyện hư cấu sao !» Cha cô kêu lên. «Sao không viết một số tác phẩm khoa học, thứ gì đó đáng giá hơn ?»

Nhưng Carrie hiểu. Giống như Pearl, bà biết rằng tác phẩm của một tiểu thuyết gia giỏi sẽ đi thẳng vào trái tim người đọc.

«Cứ làm đi, Pearl», Carrie khuyến khích con gái. «Con sinh ra là để kể chuyện. Mẹ luôn biết điều đó.»

Pearl khao khát được du hành đến những vùng đất ở Trung Quốc mà cô chưa từng thấy, nhưng mẹ cô cần sự chăm sóc của cô. Những ngày tháng tràn ngập việc chăm sóc để Carrie được thoải mái nhất có thể và việc giảng dạy tại trường học dành cho nam sinh mới được điều hành bởi hội truyền giáo của cha cô. Tất cả những

phụ nữ Trung Quốc trẻ tuổi mà Pearl quen biết đều đã kết hôn và đang nuôi dạy gia đình. Các bà các cô lo lắng cho Pearl. «Sao cha cô không tìm chồng cho cô ?» Họ hỏi. Hôn nhân sắp đặt là phong tục ở Trung Quốc.

Thư từ nước Mỹ mang đến tin tức về các vụ đính hôn của bạn bè đại học của Pearl lần lượt từng người một. Pearl cảm thấy cô đơn. Cô cũng muốn kết hôn. Có rất ít đàn ông Mỹ ở Trung Quốc. Khi cô bắt đầu gặp gỡ một doanh nhân người Mỹ, các gia đình truyền giáo khác phản đối. «Cô nên giao du với một nhà truyền giáo», họ nói.

«Nhưng tôi không phải là một nhà truyền giáo», Pearl nói với họ. Khi cha cô gợi ý một chàng trai Trung Quốc trẻ mà ông quen, thì chính Pearl là người phản đối. Cô biết gia đình người đàn ông đó sẽ không hài lòng khi anh ta lấy một người Mỹ. Cô bắt đầu dành thời gian cho John Lossing Buck, một nhà nông học người Mỹ đang làm việc cho hội đồng truyền giáo.

«Lossing và con sẽ kết hôn», Pearl thông báo một ngày. Cha mẹ cô im lặng đi quanh nhà. Họ không hài lòng với quyết định của Pearl.

«Hai người cư xử y hệt như những bậc cha mẹ Trung Quốc vậy», Pearl nói giận dữ. «Các người đang cố sắp

đặt cuộc đời con.»

«Không phải vậy đâu, Pearl», Carrie giải thích. «Chỉ là Lossing không bao giờ đọc sách, và chúng ta hiếm khi thấy con mà không có một cuốn sách. Chúng ta sợ rằng con sẽ không hạnh phúc với một người không hiểu con.»

«Con sẽ lấy anh ấy», Pearl nói. Đám cưới diễn ra vào ngày 30 tháng 5 năm 1917.

Lossing và Pearl chuyển về phía bắc Chinkiang hai trăm dặm, đến một vùng trồng lúa mì, nơi Lossing sẽ dạy các phương pháp canh tác kiểu Mỹ cho nông dân Trung Quốc. Những người hàng xóm mới thân thiện của Pearl mời cô đến nhà họ, dự đám cưới và các lễ kỷ niệm khác của gia đình họ. Cô chẳng mấy chốc đã hòa mình vào cuộc sống của họ.

Pearl cảm thấy những gia đình nông dân, vốn chiếm 85 phần trăm dân số Trung Quốc, mới là Trung Quốc đích thực. Nhưng giờ đây, một phong trào Tây hóa đang diễn ra ở Trung Quốc khiến cô bất an. Những sinh viên Trung Quốc tốt nghiệp từ các trường đại học phương Tây đang mang theo những tư tưởng Tây phương về nước. Họ muốn tạo ra cái mà họ gọi là «Trung Quốc Mới». Pearl lo sợ rằng những điểm mạnh của nền văn

hóa bốn nghìn năm tuổi sẽ bị mai một trong một cuộc tiếp quản nhanh chóng như vậy. Cô khao khát được viết về Trung Quốc mà cô biết, trước khi nó biến mất. Nhiều ngày, cô ngồi xuống để viết. Nhưng mỗi lần, cô lại tự kìm mình lại. «Mình còn quá trẻ. Mình chưa đủ trải nghiệm cuộc sống để trở thành một tiểu thuyết gia», cô nói.

Vào mùa xuân năm 1921, Pearl và Lossing có một con gái. Người y tá quần đũa bé gái xinh đẹp khác thường trong một chiếc chăn màu hồng và đưa cho mẹ nó. «Đứa trẻ này có một mục đích đặc biệt», bà nói.

Họ đặt tên cho bé là Carol, theo tên mẹ của Pearl. Carie chỉ có thể tận hưởng khoảng thời gian bên đứa cháu nhỏ cùng tên mình trong vòng sáu tháng. Vào tháng Mười, mẹ của Pearl qua đời. Pearl ngay lập tức bắt đầu viết câu chuyện về cuộc đời của Carie. Viết ra những ký ức ám áp giúp làm vơi đi nỗi đau của cô.

Khi câu chuyện hoàn thành, Pearl nhận thấy mình không muốn ngừng viết. Giờ chính là lúc để làm điều mà cô luôn biết mình sẽ làm ! Cô ngồi xuống và viết «Ở Trung Quốc Cũng Vậy», một bài tiểu luận với dự định sẽ xuất bản. Niềm vui khi thấy nó được in trên tờ Atlantic Monthly, một tạp chí Mỹ, đã truyền cảm hứng để cô viết một bài tiểu luận thứ hai.

Câu chuyện về Carie được cất đi. Pearl nghĩ, một ngày nào đó, Carol sẽ muốn đọc về bà mình. Pearl bắt đầu lo lắng cho Carol. Bé không làm những việc mà một đứa trẻ hơn một tuổi nên làm. «Các con của chị biết ngồi khi nào ?» Pearl hỏi những bà mẹ khác. «Chúng biết cười khi nào ?»

«Cháu lẽ ra phải biết nói rồi», Pearl nói một cách lo lắng khi Carol đã hơn hai tuổi mà vẫn chưa nói được một lời nào.

«Tất cả trẻ con trong gia đình tôi đều phát triển chậm», Lossing nói. Ông quay trở lại với công việc giấy tờ của mình.

«Chắc chắn là có điều gì đó không ổn rồi !» Pearl nói khi Carol gần bốn tuổi mà vẫn chưa biết nói. Carol cũng gặp khó khăn khi đi lại, và thường xuyên mất bé không tập trung.

Lossing gật đầu. Vợ ông đang vô cùng bối rối. Ông có thể thấy điều đó. Nhưng ông không biết phải nói gì để an ủi bà. Lossing không khéo ăn nói.

Pearl hiểu sự im lặng của chồng mình là thiếu quan tâm. Cô tìm đến bạn bè để được hỗ trợ.

Gia đình Bucks đã chuyển đến Nam Kinh, nơi Lossing đang giảng dạy nông nghiệp tại Đại học Nam Kinh. Pearl đưa Carol đến gặp một bác sĩ nhi khoa người Mỹ đang thăm khám tại đó. Ông nói đứa trẻ chắc chắn là chậm phát triển. Ông khuyên nên đưa bé sang Mỹ để được các chuyên gia đánh giá.

Lossing được nghỉ phép một năm từ công việc giảng dạy. Ông và Pearl quyết định theo học tại Đại học Cornell, nơi họ sẽ ở gần các bác sĩ cho Carol. Lossing, Pearl và cô con gái nhỏ không nói của họ đã đáp tàu thủy đến New York. Bất cứ khi nào Carol ngủ trên tàu, Pearl lại tìm một góc yên tĩnh và viết. Viết lách giúp làm dịu đi sự lo lắng của cô. Đến khi họ tới Mỹ, cô đã hoàn thành một câu chuyện, «Một Người Phụ Nữ Trung Quốc Lên Tiếng».

Theo lời khuyên của giáo viên tại Cornell, Pearl gửi câu chuyện đến *Tạp chí Á Châu*. Có thể phải mất hàng tháng trời cô mới biết được nó có được nhận đăng hay không. Trong lúc đó, họ phải đi gặp các bác sĩ.

Pearl đưa Carol đi hết bác sĩ này đến bác sĩ khác. Những câu trả lời cô nhận được luôn mơ hồ. Dường như không ai có thể xác định chính xác vấn đề. «Có lẽ đứa trẻ chỉ đơn giản là thiếu sự giao tiếp với những đứa trẻ khác», một bác sĩ đề xuất. Pearl hy vọng ông nói

đúng. Vì Pearl không thể có thêm con, cô và Lossing bắt đầu nghĩ đến việc nhận nuôi một đứa trẻ khác.

Lý do cho sự phát triển chậm của Carol cuối cùng đã được các bác sĩ tại Phòng khám Mayo ở Rochester, Minnesota xác định. «Con của chị có một cơ thể khỏe mạnh», một bác sĩ nói. «Nhưng về trí tuệ, cháu bị chậm phát triển nghiêm trọng.»

«Vì lợi ích của chị và cũng là vì lợi ích của cháu», một bác sĩ khác nói với Pearl, «chị phải đối mặt với sự thật. Điều tốt nhất chị có thể làm là tìm một trại chuyên biệt dành cho người chậm phát triển trí tuệ và gửi con chị ở đó.»

Pearl dắt Carol và bước ra khỏi tòa nhà trong tê dại. Ở Trung Quốc không có những trại như vậy. Cô không thể chịu được ý nghĩ để đứa con của mình lại đây, ở Mỹ, cách nhà hàng ngàn dặm.

Với nỗi buồn, Pearl kể lại cho chồng những gì các bác sĩ đã nói. Liệu một đứa em gái có giúp được gì không ? họ tự hỏi. Chắc chắn là đáng để thử. Gia đình Bucks sớm đến thăm một trại trẻ mồ côi được giới thiệu cho họ.

Người quản lý dẫn họ đến một phòng trẻ. Có một sổ trẻ sơ sinh khỏe mạnh. «Và chúng tôi có đứa bé ba tháng tuổi này không chịu ăn», ông nói. «Với sự chăm sóc của một người mẹ tốt, có lẽ cháu bé còn có cơ hội. Nếu không, tôi e là không có hy vọng.»

Pearl nhìn xuống đứa bé trông ốm yếu với cái đầu hói. «Đưa con bé cho tôi», bà nói. Khi Lossing, Pearl và Carol trở về Trung Quốc, đứa bé nhỏ xíu Janice đã đi cùng họ.

Trong khoảng thời gian Pearl đưa Carol đi khám bác sĩ, bà đã nhận được một tin vô cùng phấn khởi. *Tạp chí Á châu* muốn mua bản quyền tác phẩm «Một Người Phụ Nữ Trung Quốc Lên Tiếng». Việc bán được bản quyền đã nâng cao tinh thần của bà.

Ngay sau khi nhận nuôi Janice, một lá thư từ Brentano's, một nhà xuất bản sách ở New York, đã tiếp tục khích lệ Pearl. Họ viết rằng «Một Người Phụ Nữ Trung Quốc Lên Tiếng», câu chuyện đã xuất hiện trên *Tạp chí Á châu*, là vô cùng hấp dẫn. Nhà xuất bản đề nghị mở rộng nó thành một cuốn sách. Pearl nghĩ rằng câu chuyện đã hoàn chỉnh như vậy rồi. Bà cảm thấy sẽ tốt hơn nếu kết hợp nó với «Gió Tây», một câu chuyện thứ hai bà đang viết.

Pearl trở về Trung Quốc khi «Gió Tây» chỉ mới vừa khởi viết. Ngày này qua ngày khác, bà ngồi với một trang giấy trắng đặt trước mặt. Thùng rác đầy ắp những bản viết bỏ dở. Những con chữ đơn giản là không chịu hiện ra. Janice ăn uống và thích nghi tốt với cuộc sống mới, nhưng Pearl vẫn quá đau buồn vì Carol nên không thể nào suy nghĩ được.

Các tuần trôi qua. Cuối cùng bà cũng có thể gửi đi hai câu chuyện được kết hợp lại mà bà gọi là «Những Con Gió Của Thiên Đường» tới nhà xuất bản. Khi nhận được hồi âm từ nhà xuất bản, đó là một tin khiến bà nản lòng. Họ viết rằng câu chuyện ở dạng thức này hoàn toàn không hấp dẫn ông ta.

Buồn bã, Pearl cất bản thảo bị từ chối vào ngăn kéo. Bà đóng chiếc máy đánh chữ lại. «Ban đầu ai đã nói rằng mình có thể viết được chứ?» bà tự hỏi bản thân.

Chương Năm

Vào một buổi sáng tháng Ba năm 1927, Pearl đang rót cà phê cho bữa sáng thì người thợ may Trung Quốc sống cạnh nhà đập cửa ầm ầm. «Mọi người phải đi ngay lập tức !» ông ta kêu lên.

Những nhà cách mạng Cộng sản đang tiến vào Nam Kinh. Lần thứ hai trong đời, Pearl gặp nguy hiểm vì là một người da trắng trong một thành phố Trung Quốc. Em gái của Pearl, Grace, mới đây đã từ Hồ Nam đến cùng chồng và đưa con nhỏ của họ để tìm kiếm sự an toàn. Cùng với cha của Pearl, người sống với Lossing và Pearl, như vậy là có tổng cộng tám người cần phải trốn. Họ có thể đi đâu được ?

Họ nghe thấy tiếng két của cổng vườn. Lính, đã tới rồi sao ? Pearl thận trọng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thì ra chỉ là bà Lữ, người hàng xóm sống bên kia gần tường thành. «Hãy đến và trốn trong ngôi nhà nhỏ của tôi», bà Lữ nói.

Pearl nhìn xuống các con gái của mình. Janice vẫn chưa được hai tuổi. Carol sáu tuổi sẽ không thể hiểu được tình hình hơn là bao so với đứa em gái sơ sinh của mình. «Giả sử lũ trẻ khóc thì sao ?» Pearl hỏi.

«Những nhà cách mạng sẽ nghĩ chúng là con tôi và bỏ đi thôi», bà Lữ nói. «Đứa trẻ nào chẳng khóc như nhau.» Bà ra hiệu cho họ đi theo mình.

Tám người bọn họ đã trải qua phần còn lại của ngày hôm đó và đêm đó co cụm trong căn phòng nhỏ mà bà Lữ gọi là nhà. Bên ngoài vang lên tiếng súng và tiếng la hét của một đám đông giận dữ. Bọn trẻ không hề phát ra một tiếng động nào. Trong sự tĩnh lặng của nơi trú ẩn, Pearl ngồi suy nghĩ. Người phụ nữ tốt bụng này đang liều mạng sống của chính mình để cứu họ. Một người mẹ đang chìa tay ra giúp đỡ những người mẹ khác.

Tại sao người dân phương Đông và phương Tây lại nghĩ họ quá khác biệt ? Pearl tự hỏi.

Vào buổi sáng, các gia đình da trắng được đưa đến bến cảng. Một con tàu Mỹ đã đưa họ đến nơi an toàn ở Nhật Bản. Họ đã trải qua mùa hè ở đó. Những tháng ngày ở vùng núi yên bình của Nhật Bản đã hồi phục tinh thần của Pearl ; cô cảm thấy khao khát viết lách trong mình lại trở dậy mạnh mẽ.

Khi các viên chức chính phủ thông báo đã an toàn để trở lại Trung Quốc, Pearl và gia đình cô là một trong những người đầu tiên quay về. Họ được thông báo rằng sẽ phải dành một thời gian ở Thượng Hải, cho đến khi

được cấp giấy phép để đi tiếp lên phía bắc tới Nam Kinh. Pearl thích đi bộ qua các con phố ở Thượng Hải, nói chuyện với những người bán mì, những người thợ nướng bánh mì nhỏ và tất cả những ai đi ngang qua. Tâm trí cô sớm chứa đầy những nhân vật và ý tưởng cho các câu chuyện.

Trong một hiệu sách, Pearl phát hiện ra một bản copy cũ nát của cuốn *Hướng dẫn dành cho Nhà văn*, in tại Luân Đôn. Pearl lật giở nó hy vọng tìm thấy tên của các đại lý văn học ở Mỹ. Cô đã quyết định rằng cách duy nhất để một cuốn sách được xuất bản là gửi nó cho một đại lý người Mỹ, người sẽ mang nó giới thiệu với các nhà xuất bản khác nhau ở đó. Vâng, có hai người ! Pearl chép lại tên của các đại lý ở New York và vui vẻ trở về nhà. Trên một chiếc máy đánh chữ mượn được, cô bắt tay vào làm việc với một ý tưởng truyện mới. Pearl gọi cuốn tiểu thuyết mà cô đang bắt đầu định hình là «Wang Lung».

Cô ngay lập tức gửi thư cho người đầu tiên trong hai đại lý mà cô đã tìm thấy. Liệu ông ấy có quan tâm đến một cuốn tiểu thuyết về cuộc sống ở Trung Quốc ? cô hỏi. Câu trả lời của người đại lý thật đáng thất vọng. Ông ta không biết nhà xuất bản nào quan tâm đến các chủ đề về Trung Quốc. Pearl quyết định rằng việc gửi

một câu chuyện thực sự về Trung Quốc sẽ mang lại kết quả tốt hơn. Cô gửi cho đại lý thứ hai, David Lloyd, một bức thư kèm theo bản thảo «Gió trời» của mình. Câu trả lời của David Lloyd rất thận trọng. Ông ấy sẵn lòng đọc câu chuyện, nhưng thành thực mà nói, ông chưa bao giờ nghe thấy một nhà xuất bản nào quan tâm đến Trung Quốc.

Mùa hè năm 1928, gia đình Buck trở về Nam Kinh. Sự trở về không vui vẻ. Ngôi nhà của họ đã được sử dụng làm doanh trại cho binh lính và sau đó là bệnh viện của chính phủ dành cho các bệnh nhân tử. Họ sẽ phải sống với một gia đình người Trung Quốc cho đến khi ngôi nhà được dọn dẹp và khử trùng.

Ngay khi gia đình Buck chuyển lại về nhà, một số sinh viên từ trường đại học đến thăm Pearl.

«Chúng em đã giữ những cuốn sách này cho cô», họ nói và đưa cho Pearl một cái hộp. Bên trong là bộ sách Dickens màu xanh lam mà Pearl đã giữ từ thời thơ ấu. Bên dưới là một bản thảo, câu chuyện về Carrie.

Pearl sắp xếp lại ngôi nhà của mình. Trên gác mái, cô đặt một chiếc bàn Trung Quốc rất cũ mà cô đã phát hiện ra trong một cửa hàng đồ cũ. Vẻ đẹp và phong cách trang trọng của chiếc bàn đã truyền cảm hứng cho

cô ; cô khao khát được trở lại với công việc viết «Wang Lung». Thật khó để tìm thời gian viết lách. Cô phải sắp xếp lại mọi thứ trong nhà từ đầu, và các cô con gái đòi hỏi rất nhiều sự chăm sóc. Janice thường xuyên gặp ác mộng. Âm thanh của tiếng súng và đám đông gào thét đã làm cô bé khiếp sợ trong đêm đó ở nhà bà Lu. Carol ngày càng trở nên khó quản lý.

«Giá như mình có thể tìm được thời gian để viết», Pearl phàn nàn trong bữa tối một đêm. «Mình nhất định phải viết, không thì mình sẽ chết mất.»

Lossing không trả lời. Anh không thể hiểu được nhu cầu thôi thúc viết lách của vợ mình.

Pearl không nói thêm gì về vấn đề đó nữa. Vào ban đêm, sau khi các con gái đã lên giường, cô lên gác mái ngồi vào bàn làm việc.

Cuộc sống ở Trung Quốc ngày càng trở nên nguy hiểm đối với người da trắng. Pearl lo lắng về điều sẽ xảy ra với Carol, một đứa trẻ bất lực, nếu có chuyện gì xảy ra với cô và Lossing. Khả năng phải trải qua thêm nhiều biến động là rất lớn. Đồng thời, ngày càng rõ ràng rằng Carol cần được ở một nơi có những nhân viên được đào tạo có thể đáp ứng các nhu cầu đặc biệt của em.

Pearl hết lòng thương yêu người con gái sẽ mãi mãi là một đứa trẻ này. Cô bắt đầu thực hiện nhiệm vụ đáng buồn là viết thư cho các trường dành cho trẻ chậm phát triển ở Hoa Kỳ. Cô được biết có một ngôi trường ở Vineland, New Jersey, có triết lý phù hợp với quan điểm của cô. Quy tắc số một của trường là các em phải được hạnh phúc. Với nỗi buồn, Pearl viết thư cho giám đốc Trường Đào tạo Vineland rằng cô muốn đến thăm trường.

Vào tháng 7 năm 1929, Pearl, Lossing và Carol xuống tàu đi Mỹ. Janice ở lại Trung Quốc với những người bạn của gia đình. Nghiên cứu khảo sát của Lossing đã phát triển thành một cuốn sách ba tập. Anh sẽ làm nốt phần còn lại của nó tại Đại học Cornell ở New York. Khi họ đến Mỹ, Lossing đến Cornell và Carol tám tuổi được đưa vào Trường Đào tạo Vineland. Pearl tiếp tục dành một thời gian với một người bạn ở Buffalo, New York.

«Có bức điện tín gửi cho chị», người bạn nói vào một buổi chiều. Pearl nhanh chóng mở phong bì trông có vẻ trang trọng. «Gió trời» đã được bán cho John Day, một công ty xuất bản ở New York ! Tin tức đã được chuyển tận nhà cô ở Trung Quốc và quay trở lại New York.

Pearl giờ đã 37 tuổi, và giấc mơ của cô đã thành hiện thực. Cô đã trở thành một tiểu thuyết gia. Cuốn sách sẽ được xuất bản với tên *Gió Đông : Gió Tây*, một tựa đề do nhà xuất bản đề xuất.

Niềm vui của Pearl khi cuốn tiểu thuyết đầu tiên được chấp nhận bị lu mờ bởi nỗi buồn khi phải xa con gái. Khi Lossing và Pearl trở lại Trung Quốc, Pearl rơi vào trạng thái trầm cảm nặng nề. Cây đàn piano của cô không được đụng đến, chiếc máy đánh chữ của cô, giống như nhạc cụ yêu thích kia, nằm im không được sử dụng. Bạn bè đến rồi đi. Chẳng có gì có thể lấp đầy sự trống rỗng.

Một ngày nọ, Pearl đứng ngắm nhìn ngọn Núi Tím xinh đẹp, sừng sững vươn lên phía xa ngoài cửa sổ gác mái của cô. Chính những ngọn núi đã hồi phục tinh thần cô ở Nhật Bản. Và cũng chính về những ngọn núi mà mẹ cô đã hướng đến, khi cảm thấy choáng ngợp vì nỗi nhớ quê hương da diết. Trong sự tĩnh lặng của buổi sáng, những lời nói của Carie vang vọng trong cô.

«Con sinh ra là để trở thành một người kể chuyện, Pearl. Mẹ luôn biết điều đó.»

Pearl quay chiếc bàn viết kiểu Trung Quốc của mình hướng về núi Tử Kim và lấy ra một xấp giấy mới. Giờ chính là lúc để thực sự viết. Với tinh thần này, cô trở lại với «Wang Lun».

Chương Sáu

Ý tưởng cho «Wang Lun» dường như đã ở cùng Pearl trong phần lớn cuộc đời cô. Giờ đây, mỗi sáng sau khi dọn dẹp nhà cửa và Janice đi học, Pearl lại đặt câu chuyện xuống giấy.

Cuốn tiểu thuyết thứ hai này sẽ không chỉ dừng lại ở một bức phác họa về cuộc sống của một người nông dân tên Wang Lun. Pearl quyết tâm thể hiện tình yêu và sự kính trọng mà cô dành cho tất cả những gia đình nông dân Trung Quốc. Wang Lun, nhân vật trung tâm của cô, đại diện cho tất cả những người nông dân mà cô đã từng chứng kiến làm việc trên đồng đất từ sáng đến tối. Người vợ của anh ta, O-lan, được hình thành từ hình ảnh tất cả những người phụ nữ nông dân Trung Quốc đã từng dọn bữa tối cho Pearl tại những bàn ăn được thắp sáng bởi đèn dầu đậu.

Vùng quê phía Bắc nơi cô từng đến khi là một cô dâu đã trở thành bối cảnh, và Nam Kinh, ngôi nhà hiện tại của cô, xuất hiện trong tiểu thuyết như một thành phố giàu có phương Nam. Pearl cũng lấy tư liệu từ những sự kiện thời thơ ấu của mình. Những cô hầu mà cô gặp hồi còn là một cô gái nhỏ tại Trường Jewell đã xuất hiện trong «Wang Lun» dưới hình tượng Hoa Sen và Hoa

Lê. Nạn đói mà Pearl và Grace từng phát cháo trong một ngày Giáng sinh xa xưa ấy chính là cơ sở cho nạn đói lớn mà cô viết về.

Pearl kể câu chuyện của mình một cách xuất sắc. Bởi cô đã sống với nó.

Sau ba tháng, cuốn tiểu thuyết đã hoàn thành. Cô khao khát được thảo luận về nó với ai đó. Nhưng với ai đây ? Cha cô không có hứng thú với tiểu thuyết. Người anh trai đang thăm nhà thì quá bận rộn với công việc kinh doanh. Chủ đề duy nhất mà Lossing quan tâm đọc là nông nghiệp. Chẳng có ai cả. Cô lén cho bản thảo vào một phong bì và gửi nó cho David Lloyd.

Ngay lập tức sau khi đọc bản thảo từ Trung Quốc, David Lloyd đã chuyển nó cho Richard Walsh, chủ tịch công ty đã xuất bản cuốn tiểu thuyết đầu tay của Pearl. Lờn nhần ông gửi kèm bản thảo gọi «Wang Lun» là «một tác phẩm đáng chú ý». Lloyd hy vọng rằng Walsh sẽ hào hứng với cuốn sách mới này như ông.

Richard Walsh đã rất hào hứng nhưng không ngạc nhiên. Ông nói rằng ông đã biết bà Buck có tố chất để trở thành một tiểu thuyết gia lớn. Chính ông là người đã bỏ lá phiếu quyết định chấp nhận xuất bản *Gió Đông: Gió Tây*. «Wang Lun» ngay lập tức được công ty John

Day chấp nhận.

Việc đầu tiên Walsh làm là đề nghị đổi tên. Cuốn sách được xuất bản với tựa đề *Đất Lành* vào mùa xuân năm 1931. Một tuần sau khi phát hành, ấn bản đầu tiên đã bán hết. Trong bốn tháng tiếp theo, bốn mươi nghìn bản đã được bán. Mọi người thực sự muốn đọc về Trung Quốc ! Tin này là một sự cổ vũ lớn đối với Pearl. Cô không chỉ thỏa mãn khi biết rằng mọi người đang đọc về Trung Quốc, mà số tiền nhận được từ việc bán sách còn mang lại cho cô cảm giác an toàn rất cần thiết.

Tình hình ở Trung Quốc không diễn ra tốt đẹp. Quốc dân đảng và những người cách mạng vẫn đang tranh đấu. Pearl lo sợ rằng Trung Quốc đang trên bờ vực chiến tranh. Vì sự an toàn của Janice, họ sẽ sớm phải rời khỏi đất nước.

Cũng có một lý do cá nhân cho sự ra đi của Pearl. Khoảng cách giữa cô và Lossing đã lớn dần. Họ dường như không thể chia sẻ cuộc sống của nhau. Thêm vào đó, Lossing phản đối việc trả một số tiền lớn cho Trường Đào tạo Vineland. Pearl lo lắng rằng cô sẽ không có đủ tiền để duy trì những khoản thanh toán đắt đỏ cho việc chăm sóc suốt đời con gái mình. Pearl khao khát được ở gần con mình hơn khi có những tình huống khẩn cấp. Đã đến lúc nói lời tạm biệt với Trung Quốc.

Pearl và Janice đến Mỹ vào mùa xuân năm 1934. Lossing vẫn ở lại Trung Quốc. Sự đổ vỡ trong hôn nhân của nhà Bucks không thể tránh khỏi nữa. Pearl và Janice sống trong một căn hộ ở New York trong khi Pearl bắt đầu xây dựng một cuộc sống mới cho họ ở Mỹ.

Pearl nhận ra rằng, nếu đất nước nơi cô sinh ra muốn trở thành một mái nhà thực sự, thì họ sẽ cần một ngôi nhà của riêng mình. Cô muốn một thứ gì đó cũ kỹ, một ngôi nhà có gốc rễ. Kết quả là Nông trại Green Hills, một ngôi nhà nông trại bằng đá được xây dựng ở Hạt Bucks, Pennsylvania vào năm 1835. Chẳng mấy chốc Pearl ổn định và bắt đầu viết lách. «Tôi có cả một tá câu chuyện đang vo ve trong đầu», cô nói với nhà xuất bản của mình.

Ở Richard Walsh, Pearl đã tìm thấy một tâm hồn đồng điệu. Kể từ sau mẹ cô, chưa có ai thấu hiểu cô với tư cách là một nhà văn một cách sâu sắc đến vậy. Năm 1935, Pearl và Lossing Buck ly dị. Pearl kết hôn với nhà xuất bản của mình. Ngay sau khi kết hôn, Richard và Pearl quyết định rằng họ muốn có thêm con. «Con nghĩ sao về việc có thêm vài người em trai và một em gái nữa?» họ hỏi Janice. Thêm trẻ con thì thật tuyệt, Janice đồng ý. Cả ba cùng nhau trải qua quá trình nhận nuôi hai bé trai. Ngay sau đó, một bé trai khác và một

bé gái khác cũng được đưa về gia đình họ.

Pearl tiếp tục làm việc đều đặn. Những năm tháng ở Nông trại Green Hills thật sung túc. Với một y tá toàn thời gian giúp việc chăm sóc lũ trẻ, Pearl dành nhiều giờ bên chiếc máy chữ của mình. Bà đang làm việc trong phòng nghiên cứu vào năm 1938 thì thư ký của bà chạy vào với một thông báo gây sững sốt. «Bà đã đoạt giải Nobel !» cô ấy nói.

Giải Nobel là một giải thưởng quốc tế được trao trong các lĩnh vực vật lý, hóa học, y học, kinh tế học, văn học và vì sự thúc đẩy hòa bình thế giới. Giải Nobel tượng trưng cho sự vĩ đại.

«Em sẽ không tin điều đó cho đến khi chúng ta gọi điện cho Thụy Điển và tự mình xác nhận nó», Pearl nói với Richard.

Đó là sự thật. Pearl đã đoạt giải Nobel văn học, không chỉ cho *Đất Lành*, mà cho toàn bộ các tác phẩm văn học của bà. Nhiều cuốn sách và những truyện ngắn đăng tạp chí bà sáng tác đã biến bà thành một tác giả người Mỹ được yêu mến.

Vào một ngày tháng Mười một u ám, Pearl, Richard, và con gái của Richard là Betty lên tàu Normandie, một

con tàu đi Thụy Điển. Ở đó Pearl sẽ diện kiến trước đức vua ! Ý nghĩ đó khiến bà lo lắng. Người ta nói gì với một vị vua nhỉ ? bà tự hỏi.

Pearl, Richard, và Betty được đưa vào một phòng khách sạn sang trọng. Ngay sau đó, một tùy viên của nhà vua đến. Ông ta bắt đầu dạy Pearl cách cúi chào và đọc cho bà nghe một trang đầy đủ các hướng dẫn in sẵn. «Dù có làm gì đi nữa, tuyệt đối không được quay lưng lại với nhà vua», ông cảnh báo. Một nhà ngoại giao gần đây đã khiến đất nước mình bị xấu hổ vì chính hành động đó.. Pearl càng thêm lo lắng. Giả sử bà quên không cúi xuống khỏi sân khấu thì sao ? Giả sử bà ngã thì sao ? Nước Mỹ và các nhà văn Mỹ sẽ bị ô nhục.

Thời khắc Pearl bước lên bục cao được phủ cờ đã đến. Trước mặt bà ngồi Đức vua Gustav V đáng kính, cao tuổi. Pearl thực hiện cú cúi chào của mình. Bà đứng đối diện trực tiếp với Đức Vua. Nhà vua trông giống cha bà một cách kỳ lạ !

Vua Gustav nghiêng người trên ngai vàng về phía trước. «Trẫm chưa bao giờ muốn làm vua», ngài nói khẽ. «Trẫm thà là một nhà văn hơn.» Họ trở thành bạn bè.

Pearl trở về Nông trại Green Hills vừa kịp Giáng sinh. Những vòng hoa cây nhựa ruồi trang trí trên các cửa sổ. Bốn nhân vật nhỏ bé trong những chiếc áo khoác và quần ống chèn màu đỏ chạy ủa ra. Pearl được hộ tống đến cửa giữa một loạt những cái ôm và nụ hôn.

Bên trong lối vào, tượng nữ thần từ bi Quan Âm của Trung Quốc giang rộng đôi tay chào đón. Lò sưởi tỏa hơi ấm. Bàn ăn được bày biện những món ăn Trung Quốc yêu thích của Pearl. Pearl đi đến chiếc bàn cũ kiểu Trung Quốc và đặt chiếc cặp của mình xuống. Bà đi lên lầu và treo áo khoác lên. Trên kệ phía trên giường bà là một thiên thần Giáng sinh bằng giấy, do Carol làm cho mẹ mình.

«Và mẹ thích điều gì nhất trong chuyến đi ?» Janice hỏi.

«Điều tuyệt nhất là được trở về nhà», Pearl nói.

Lời Cuối

Pearl S. Buck tiếp tục viết trong nhiều năm sau đó. Bà đã sáng tạo ra hơn một trăm câu chuyện lên tiếng phản đối mạnh mẽ thành kiến, thứ duy nhất trên đời bà không thể chịu đựng được. Với sự công nhận và số tiền bà nhận được từ sách của mình, bà đã có thể đóng góp vào sự hiểu biết giữa các dân tộc phương Đông và phương Tây.

Từ năm 1941 đến 1951, Pearl bảo trợ cho Hiệp hội Đông và Tây. Tổ chức này cử các đại diện của các nền văn hóa phương Đông sang phương Tây và những người từ phương Tây sang phương Đông. Các thành viên tham gia được khuyến khích chia sẻ cuộc sống của họ thông qua trao đổi ẩm thực, phong tục và nghệ thuật bản địa.

Ngay trước Giáng sinh năm 1948, Pearl nhận được một lá thư từ một cơ quan nhận con nuôi kể về một bé trai 15 tháng tuổi, con của một nhà truyền giáo người Mỹ và một người Đông Ấn. Lá thư nói rằng không thể tìm được một mái ấm nhận nuôi đứa trẻ. Chưa đầy một năm sau, Pearl đã thành lập Ngôi nhà Chào đón, một cơ quan chuyên về nhận con nuôi quốc tế. Cơ quan này giúp có thể mang đến những mái ấm Mỹ cho những trẻ

em hải ngoại có cha mẹ khác chủng tộc đang rất cần cha mẹ nuôi.

Ngay sau Chiến tranh Triều Tiên, Pearl đang đi bộ trên một con phố chật hẹp ở Triều Tiên thì một đứa trẻ ăn mặc rách rưới giơ tay ra xin bà mấy đồng xu. Pearl nhìn xuống khuôn mặt bẩn thỉu và thấy một cậu bé với đôi mắt xanh biếc. Bà biết được rằng châu Á đầy những đứa trẻ như thế, không được ai muốn nhận vì chúng có cha là người phương Tây. Chính vì chúng mà Pearl đã thành lập Quỹ Pearl S. Buck. Các nhà hảo tâm cho Quỹ cung cấp dịch vụ chăm sóc sức khỏe, giáo dục và tìm mái ấm nhận nuôi cho những đứa trẻ mà nếu không thì có lẽ đã trở thành ăn mày.

Pearl đã có những đóng góp hào phóng cho Trường Đào tạo Vineland, tài trợ cho nghiên cứu và xây dựng Carol Cottage, một ngôi nhà trong khuôn viên trường. Nhờ có những nghiên cứu như vậy, ngày nay người ta đã biết rằng những trẻ em như Carol mắc chứng cơ thể không thể sử dụng protein. Những trẻ em này giờ đây có thể phát triển bình thường nếu chế độ ăn uống của chúng được điều chỉnh.

Pearl S. Buck qua đời vì bệnh ung thư ở tuổi 80. Theo nguyện vọng của bà, bà được chôn cất bên cạnh cái cây yêu thích của mình tại Green Hills Farm, hướng mặt về phía đông. Tên trên bia tưởng niệm của bà được viết bằng chữ Hán.

Dưới đây liệt kê một số cuốn sách Pearl S. Buck viết cho trẻ em. Giống như những cuốn sách dành cho người lớn của bà, những câu chuyện này tôn vinh hai thế giới mà Pearl Buck am hiểu.

Con Sóng Lớn. New York : The John Day Company, 1948. Minh họa bằng tranh khắc của Hiroshige và Hokusai.

Người Kể Chuyện Trung Hoa. New York : The John Day Company, 1971. Minh họa bởi Regina Shekerjaan.

Truyện Cổ Phương Đông. (được chọn lọc, biên tập và giới thiệu bởi Pearl S. Buck) New York : Simon & Schuster, 1965. Minh họa bởi Jeanyee Wong.

Matthew, Mark, Luke và John. New York : The John Day Company, 1967. Minh họa bởi Mamoru Funai.

Những Thế Giới Của Tôi, bản rút gọn dành cho độc giả trẻ tuổi hơn. New York : The John Day Company, 1964.

MỤC LỤC

Chương Một	4
Chương Hai	12
Chương Ba	17
Chương Bốn	22
Chương Năm	31
Chương Sáu	39
Lời Cuối	46

Lớn lên ở Trung Quốc với tư cách là con của những nhà truyền giáo người Mỹ, Pearl đã đọc và nghe những câu chuyện từ cả phương Đông lẫn phương Tây. Bà cho rằng, một câu chuyện là một cách tuyệt vời để tìm hiểu về con người và địa danh. Pearl đã đọc và nghe kể về nước Mỹ và gia đình bà ở đó, nhưng bà chưa từng gặp những người họ hàng người Mỹ của mình. Khi mười tuổi, bà dành một năm ở Mỹ, Pearl đã hiểu ra rằng mình là một phần của hai thế giới. *Giữa Hai Thế Giới* kể câu chuyện về cách Pearl Buck làm việc để gia tăng sự hiểu biết giữa hai thế giới mà bà am hiểu.